

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Oleg Luța împotriva Elenei Luța, intervenient accesoriu Structura
Teritorială de Asistență Socială Soroca

(stabilirea domiciliului copiilor minori)

împotriva deciziei din 3 iunie 2025 a Curții de Apel Nord,

(Dosarul nr. 2ra-639/25
NR. PIGD 2-23135826-01-2ra-16092025)

Recursul este vădit neîntemeiat. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie temei de casare a acesteia.

Judecătoria Soroca, sediul Central (jud. L. Popescu)
Curtea de Apel Nord (jud. E. Grumeza, N. Costăș, S. Grosu)

5 noiembrie 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de Oleg Luța, reprezentat de avocatul Igor Craveț,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Ion Munteanu,

Gheorghe Stratulat, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 20 septembrie 2023 Oleg Luța a depus cerere de chemare în judecată împotriva Elenei Luța, intervenient accesoriu Structura Teritorială de Asistență Socială Soroca cu privire la stabilirea domiciliului copiilor minori.

2. În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, s-a aflat în relații de căsătorie cu Elena Luța, care a fost desfăcută prin hotărârea din 2 august 2021 a Judecătoriei Soroca, sediul Central. Din relația de căsătorie s-au născut 2 copii minori: xxxxx și xxxxx.

3. Reclamantul a menționat că pârâta Elena Luța se comportă inadecvat față de copii, deseori lipsește de la domiciliu, copii fiind lăsați fără supraveghere, fiind nevoiți să-și poarte de grijă singuri, ajutându-se unul pe altul, fiind deseori neîngrijiți. Elena Luța își petrece timpul cu diferiți bărbați, pe care îi aduce acasă, servește băuturi alcoolice, se comportă inadecvat, vorbesc licențios, fapt ce nu îi lasă Elenei Luța timp pentru acordarea îngrijirii, educației și comportamentului cuviincios față de copiii. Aceasta a constituit și motiv la scăderea reușitelor școlare ale lui Constantin Luța, iar prin intervenția tatălui Constantin Luța și a bunicii Larisa Luța, ultima fiind educatoare de profesie, a fost salvată situația.

4. A mai explicat că la moment copii practic locuiesc mai mult cu el și bunică Larisa Luța, iar un acord la stabilirea domiciliului copiilor minori între părți nu există.

5. În drept, și-a întemeiat acțiunea în baza dispozițiilor art. 50, 58, 63, 74, 76 din Codul familiei.

6. A solicitat stabilirea domiciliului copiilor minori xxxxx și xxxx, cu tatăl Oleg Luța.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

7. Prin hotărârea din 7 decembrie 2023 a Judecătoriei Soroca, sediul Central a fost respinsă acțiunea depusă de Oleg Luța.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

8. La 7 decembrie 2023 Oleg Luța, reprezentat de avocatul Igor Craveț a depus apel împotriva hotărârii din 7 decembrie 2023 a Judecătoriei Soroca, sediul Central, solicitând casarea integrală a hotărârii.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

9. Prin decizia din 3 iunie 2025 a Curții de Apel Nord a fost respins apelul declarat de Oleg Luța, reprezentat de avocatul Igor Craveț și s-a menținut hotărârea din 7 decembrie 2023 a Judecătoriei Soroca, sediul Central.

10. Întru consolidarea soluției sale, instanța de apel a reținut că obiectul litigiului îl constituie stabilirea domiciliului minorilor xxxxx, în contextul în care părinții acestora locuiesc separat și nu au ajuns la o înțelegere comună privind exercitarea drepturilor părintești. În acest sens, instanța de apel a aplicat dispozițiile art. 63 din Codul familiei și ale art. 3 din Convenția ONU privind drepturile copilului, potrivit cărora principiul interesului superior al copilului trebuie să prevaleze în orice decizie privind minorii.

11. Reieșind din probele administrate, instanța de apel a reținut că atât tatăl, Luța Oleg, cât și mama, Luța Elena, dispun de condiții corespunzătoare de trai, însă circumstanțele concrete denotă că mama asigură copiilor un mediu stabil, sigur și echilibrat, fiind implicată constant în creșterea, educația și supravegherea acestora. Din rapoartele și anchetele sociale ale Structurii Teritoriale de Asistență Socială Soroca, precum și din caracteristicile școlare și notele informative psihologice, rezultă că minorii manifestă un atașament emoțional semnificativ față de ambii părinți, dar se simt mai siguri și confortabili în mediul oferit de mamă.

12. Totodată, instanța ierarhic inferioară a constatat că tatăl copiilor este frecvent plecat peste hotare, fapt care, deși nu anulează capacitatea sa părintească, limitează posibilitatea de supraveghere și implicare directă în îngrijirea zilnică a copiilor. Prin urmare, în raport cu criteriile stabilite de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și de practica internă, instanța a apreciat că stabilirea domiciliului minorilor la mamă corespunde interesului lor superior, întrucât le oferă stabilitate, continuitate și o relație emoțională constantă.

13. De asemenea, instanța de apel a reținut incidența dispozițiilor art. 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească anterioară, rămasă irevocabilă între aceleași părți, nu se probează din nou și nu pot fi contestate. Astfel, instanța de fond a procedat corect examinând prezenta acțiune prin prisma împrejurărilor ulterioare hotărârii din 2 august 2021, prin care s-a soluționat anterior aceeași problemă juridică.

14. În aprecierea probelor, instanța de apel a constatat că rapoartele autorității tutelare, caracteristicile școlare și declarațiile minorilor converg spre concluzia că mediul matern răspunde mai bine necesităților de dezvoltare și siguranță ale copiilor. Prin urmare, s-a reținut că menținerea domiciliului minorilor la mamă nu lezează dreptul tatălui de a păstra legătura personală cu aceștia, putându-și exercita în continuare drepturile părintești prin vizite și implicare activă în educația lor. În susținerea acestei concluzii, instanța de apel a făcut trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în special la cauza Hoffmann contra Austriei (23 iunie 1993, nr. 12875/87) și cauza Artico contra Italiei, unde s-a reținut că interesul copilului constituie criteriul determinant la încredințarea minorilor unuia dintre părinți, iar protecția drepturilor trebuie să fie efectivă, nu teoretică.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

15. La 4 septembrie 2025, Oleg Luța, reprezentat de avocatul Igor Craveț, a depus recurs împotriva deciziei din 3 iunie 2025 a Curții de Apel Nord, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii, or, cu trimiterea cauzei la rejudecare.

16. În esență, în argumentarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept expuse în cererea de apel, recurentul a invocat că instanțele inferioare au comis erori procedurale și de fond grave, constând în respingerea nejustificată a probelor audio care demonstrau comportamentul neglijent al mamei față de copii, deși art. 64 din Codul de procedură civilă consacră libertatea probei. În înregistrările respinse, minorul xxxxx relatează că mama nu se joacă și nu gătește pentru copii, îi pedepsește fizic și petrece majoritatea timpului pe telefon. Instanțele au refuzat admiterea acestor probe, invocând lipsa consimțământului copilului, deși în procesul-verbal al ședinței din 11 iunie 2024 se consemnează contrariul.

17. A menționat că raportul de evaluare a condițiilor de trai ale mamei a fost întocmit la o adresă falsă, contrar art. 118 din Codul de procedură civilă și art. 63 alin. (3) din Codul familiei, nefiind verificate condițiile reale de viață.

18. Recurentul a mai indicat și lipsa imparțialității autorității tutelare, întrucât persoana care a emis avizul negativ față de reclamant a asistat anterior pârâtei în calitate de asistent social.

19. În continuare, recurentul a susținut că instanțele de judecată au denaturat declarațiile minorului xxxxx, care a afirmat clar că „vrea să locuiască cu bunica și cu tatăl”, dar instanța a prezentat acest aspect ca și cum copilul ar fi dorit să locuiască doar cu bunica. S-a ignorat interesul superior al copilului, consacrat de

art. 3 din Convenția ONU privind drepturile copilului și art. 51–52 din Codul familiei, potrivit cărora trebuie prioritizate condițiile reale de trai și atașamentul emoțional al copiilor.

20. Recurentul a afirmat că declarațiile organului de asistență socială privind plecarea tatălui peste hotare au fost reținute fără nici o probă, iar instanța a interpretat eronat această împrejurare, folosind-o abuziv în defavoarea tatălui. De asemenea, declarația mamei din ședința instanței de fond, potrivit căreia aceasta „nu este împotriva ca domiciliul copiilor să fie stabilit la tată”, a fost ignorată complet. Rapoartele sociale întocmite de autoritățile tutelare au fost superficiale și părtinitoare, fără a menționa existența apei calde, a mobilierului adecvat ori a altor condiții de trai, ceea ce a condus la o apreciere eronată a situației reale.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

21. Art. 434 alin.(1) – (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

22. Art. 433 alin.(1) lit. a) și f) din Codul de procedură civilă:

„Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat.

23. Art. 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă:

- a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
- b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
- c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;
- d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

24. Art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432. Instanța invocă, din oficiu, neatragera în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre.”

25. Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

26. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, Completul de judecată menționează că, Curtea de Apel Nord a pronunțat dispozitivul deciziei în ședință publică la 3 iunie 2025. Totodată, conform extrasului de pe poșta electronică, decizia integrală a fost notificată reprezentantului recurentului, avocatul Igor Craveț la 25 iulie 2025 (f.d.133). Astfel, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că recursul declarat la 4 septembrie 2025, se consideră depus în termenul stabilit de art. 434 din Codul de procedură civilă.

27. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că prevederile Codului de procedură civilă consacră nu doar caracterul nedevalidativ al recursului, ci și un standard de seriozitate privind invocarea unor încălcări esențiale de drept material și procedural, capabile să conducă la răsturnarea deciziilor instanțelor de apel.

28. Conform prevederilor legale și practicii judiciare constante, recursul trebuie să conțină o motivare clară, convingătoare și întemeiată în drept, care să evidențieze existența unor erori de drept calificate sau a unor vicii esențiale de procedură. Recursul nu are rolul de a supune cauza unei rejudecări în fond, ci de a examina legalitatea hotărârii instanței de apel în limitele erorilor invocate. Prin urmare, simplele exprimări ale nemulțumirii față de soluția instanței inferioare, nesuținute de argumente juridice clare privind încălcarea normelor de drept sau caracterul arbitrar al hotărârii atacate, nu întrunesc condițiile de admisibilitate.

29. În prezenta cauză, recursul formulat de recurent/reprezentant se limitează la exprimarea nemulțumirii față de soluția pronunțată de instanțele inferioare, precum și la aprecieri generale privind evaluarea probelor și aplicarea normelor legale. Nu sunt invocate încălcări obiective ale normelor de drept sau vicii procedurale care să justifice răsturnarea soluției instanței de fond. O asemenea abordare nu îndeplinește condițiile de admisibilitate a recursului, iar examinarea sa ar echivala cu un control efectuat din oficiu, ceea ce depășește competența Curții Supreme de Justiție.

30. Or, dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, deoarece, recursul exercitat conform Secțiunii a II-

a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

31. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

32. Argumentelor invocate de către recurent/reprezentantul acesteia li s-a dat un răspuns detaliat și clar în actele judecătorești contestate, motiv pentru care acestea se rezumă la un simplu dezacord cu soluția adoptată.

33. În consecință, instanța de recurs constată că recursul nu trece testul de admisibilitate, nefiind prezentate critici pertinente care să motiveze o analiză în fond, în condițiile art. 432 din Codul de procedură civilă.

34. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de Oleg Luța, reprezentat de avocatul Igor Craveț, împotriva deciziei din 3 iunie 2025 a Curții de Apel Nord.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Munteanu

Gheorghe Stratulat